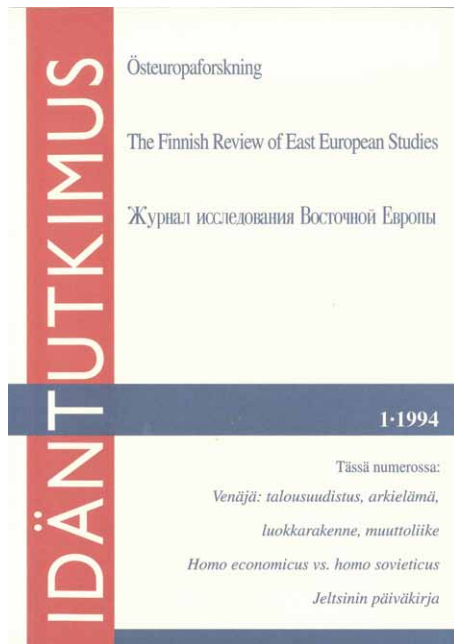


## Idäntutkimus 30 vuotta

*Idäntutkimuksen* ensimmäinen numero ilmestyi lokakuussa 1994, joten tänä vuonna lehti juhli 30-vuotista taivaltaan. Merkkipaalun kunniaksi muistelemme *Idäntutkimuksen* vaiheita lehden takavuosien tekijöiden haastattelujen pohjalta. Haastattelin tätä artikkelia varten Markku Kangaspuroa (päätoimittaja 2002–2014), Katja Lehtisaarta (päätoimittaja 2014–2021) sekä Hanna Ruutua (toimitussihteeri 2007–2014, muissa toimitustehtävissä 1998, 2003–2007 ja 2014–2016).

Alkuvuosien *Idäntutkimus* oli melko erilainen lehti kuin nykyinen, vaikka paljon yhteistäkin oli. Julkaisija oli alusta asti Venäjän ja Itä-Euroopan tutkimuksen seura VIETS, mutta 1990-luvulla lehti kytkeytyi melko tiiviisti Neuvostoliittoinstituutin perilliseen, Venäjän ja Itä-Euroopan instituuttiin. Se oli opetus- ja kulttuuriministeriön alainen lähinnä kulttuuriyhteistyötä organisoinut laitos, jonka perintöä nykyään jatkaa Cultura-säätiö. Lehden perustamista ehdotti VIETSin hallituksen kokouksessa helmikuussa 1994 Jyrki Iivonen, joka laati asiasta esityksen yhdessä Ilmari Susiluodon kanssa seuraavassa kokouksessa hyväksyttäväksi.<sup>1</sup>

*Idäntutkimuksen* ensimmäisenä päätoimittajana sekä myös taittajana toimi Timo Piirainen



Kuva 1. *Idäntutkimuksen* 1/1994 kansi

(1994–1997) ja toimitussihteerinä Anna Rotkirch (vain ensimmäisessä numerossa), molemmat Helsingin yliopiston sosiaalipolitiikan laitoksesta. Ensimmäisessä numerossa tarkasteltiin Venäjän talousuudistuksia, arkielämää, luokkarakennetta ja muuttoliikettä sekä arvioitiin muun muassa Boris Jeltsinin *Presidentin päiväkirja*. Käsikirjoitukset pyydettiin paperikopioiden lisäksi levykkeellä, johon tuli merkitä, millä tekstinkäsittelyohjelmalla ja millä tietokoneella (PC vai Mac) teksti on kirjoitettu. Ensimmäisen numeron painotyö maksettiin seuran sihteeriltä saadulla lainalla, sillä Suomen Akatemian tieteellisten lehtien tukea ehdittiin saada seuraavana vuonna. Nykyään tieteellisten lehtien valtionavustuksia jakaa Tieteellisten seurain valtuuskunta (TSV).

Alan tuolloista miesvaltaisuutta kuvastaa ensimmäisen toimitusneuvoston kokoonpano, johon kuuluivat politiikan tutkimuksen professori Vilho Harle, valtio-opin dosentti ja ulkopolitiikan tutkija Jyrki Iivonen, juuri teologian tohtoriksi väitellyt nykyinen Venäjän ja Itä-Euroopan tutkimuksen yliopistonlehtori Arto Luukkanen, apulaisprofessori ja tuleva venäläisen kirjallisuuden professori Pekka Pesonen, kansantaloustieteen dosentti Pekka Sutela sekä tuleva Venäjän tutkimuksen professori Timo Vihavainen. Toimitusneuvoston tehtävät siirtyivät VIETSin hallitukselle vuonna 1997. Piiraisen jälkeen päätoimittajan tehtäviä hoitivat Helsingin yliopiston Renvall-instituutissa työskennellyt Venäjän historian tutkija Chris Chulos (1998–1999), joka nykyään toimii dekaanina Towson Universityssa, ja siirtymäkauden yli väliaikaisena päätoimittajana Venäjän ja Itä-Euroopan instituutista Anneli Virtanen (2000–2001).

Vuonna 1998 toimitustyöhön osana Venäjän ja Itä-Euroopan instituutin työpesteiään mukaan tullut Hanna Ruutu muistelee, että niihin aikoihin lehdellä ei ollut teemanumeroita. Sisältö koostui lähinnä tutkimusartikkeleista ja kirja-arvosteluisista. Lehti oli kielellisesti monimuotoinen, sisältöä oli suomen lisäksi myös englanniksi, joskus venäjäksi. Toimitustyö ei ollut yhteisöllistä eikä käsikirjoituksia työstyetty toimituksessa paljonkaan. Tämän varhaisen aikakauden huipentuma oli vuonna 2000 ilmestynyt 150-sivuinen englanninkielinen erikoisnumero, joka jaettiin ICCEES-järjestön (International Council for Central and East European Studies) Tampereella järjestetyn kansainvälisen Itä-Euroopan ja Venäjän tutkimuksen konferenssin osallistujille.

Vuonna 2001 Aleksanteri-instituutissa työskennellyt Markku Kangaspuro innostui VIETSin puheenjohtajan Kimmo Kääriäisen ehdotuksesta ottamaan vetovastuun lehden toiminnasta. Pieneksi supistunut toimituskunta vaihtui lähes täysin ja lehti muutti muutenkin muotoaan. Tavoitteena oli levikin kasvattaminen ja selkeämpi profiloituminen tieteelliseksi aikakauslehdiksi, joka auttaa kirjoittajiaan vahvalla toimitustyöllä. Lehti halusi tarjota nuorille tutkijoille matalan kynnyksen julkaisufoorumia sekä vanhemmille tutkijoille mahdollisuuden tutkimuksensa esiintuomiseen suomenkieliselle yleisölle. Myös julkiseen keskusteluun pyrittiin vaikuttamaan.



Harmaa  
talous

Kansalais-  
yhteiskunta  
– naisten  
yhteiskunta?



## Epävirallinen Venäjällä

OSTEUEUROPAFORSKNING • THE FINNISH REVIEW OF EAST EUROPEAN STUDIES

Kuva 2. Idäntutkimuksen 1/2002 kansi

Número 1/2002 oli ensimmäinen uudistunut *Idäntutkimus*, joka muistutti jo monessa suhteessa sitä, mitä lehti nykyisinkin on. Asmo Koste suunnitteli sille uuden ulkoasun ja päätyi myös lehden taittajaksi, jossa työssä jatkaa edelleen. Uusi toimituskunta halusi yhdistää tieteellistä ja taiteellista sisältöä ja avasi joka numerossa toistuvan kohdealueen taidetta esittelevän osaston, joka yhä on tärkeä osa *Idäntutkimusta*. Taideosion tarkoituksena oli tukea tieteellistä sisältöä ja kommentoida ajankohtaisia teemoja. Ensimmäisessä taidejutussa esiteltiin Aleksei Andrejevin kuvitusta Viktor Pelevinin teoksiin. Islam Venäjällä -teemanumero 2/2002 myytiin

loppuun, ja levikki kasvoi niin paljon, että pääasiassa tieteellisen seuran jäsenetuna ilmentyvälle lehdelle myönnettävä verovapaus oli uhattuna. Tilanteeseen auttoi yhteistyö Suomen slavistipiirin kanssa, jonka jäsenyyden kautta lehden on voinut tilata alennettuun hintaan. Ensimmäinen Ukraina-teemanumero tehtiin jo vuonna 2005. Käännösartikkeleita oli paljon, ja käännöksiä tehtiin usein talkootyönä toimituksessa. Venäjistä suomennoksia tehtaillivat varsinkin Tomi Huttunen ja Pentti Stranius, englannista ja puolasta taas Päivi Paloposki. Hanna Ruutu käänsi paljon niin englannin- kuin venäjänkielisiäkin artikkeleita.

Kangaspuro jatkoi päätoimittajana peräti 12 vuotta ja muistelee nyt kauttaan työntäyteisenä, mutta antoisana. Työtä neljä kertaa vuodessa ilmestyvässä lehdessä riitti. Artikkelit olivat keskimäärin nykyistä lyhyempiä, joten kirjoittajia oli paljon eikä apuna ollut kaikkia nykyään käytössä olevia digitaalisia työkaluja kuten pilvipalveluja. Toimitus otti myös asiakseen nähdä paljon vaivaa artikkelien viimeistelemiseksi. Myös seitsemän vuoden kauden toimitussihteerinä tehnyt Hanna Ruutu muistaa vuodet työntäyteisinä. Hän ja Kangaspuro ovat yhtä mieltä siitä, että työtä motivoi ja jaksamista edesauttoi tiivis yhteistyö sekä hyvä henki mukavan, osaavan ja työteliään toimituskunnan kanssa. Kangaspuro kuvaa toimitustyötä vapauden valtakunnaksi yliopiston hyvin kilpailullisen ilmapiirin keskellä. Vaihtuvuus toimituskunnassa oli pientä ja moni viihtyi siellä pitkään, kuten Tomi Huttunen (2002–2014), Jouni Järvinen (2004–2016), Päivi Paloposki (2002–2014, toimitussihteerinä 2002–2004), Suvi Salmenniemi (2003–2014), Pentti Stranius (2002–2009) ja Mikko Ylikangas (2004–2019, toimitussihteerinä 2004–2007). Nykyisessäkin toimituskunnassa on yhä noihin aikoihin mukaan tulleita: Jaakko Turunen vuodesta 2005 sekä Sirke Mäkinen ja Jukka Pietiläinen vuodesta 2008. Turunen laati myös lehden silloiset kotisivut, jonne digitaalisen sisällön siirtämisessä auttoi Aleksanteri-instituutin informaattikona työskennellyt Esa Hakala.

Kirjoittajat löytyivät pitkälti toimituskunnan verkostojen kautta ja ajankohtaisia teemoja kehiteltiin vuotuisissa aivoriivissä, toisinaan legendaarisessa Moskova-baarissakin Matti Pellonpään valokuvan alla. Jossain vaiheessa huomattiin, että pohdinnassa kannattaa ottaa huomioon myös se, mille teemoille löytyy hyvin kirjoittajia. Toisinaan tutkimushankkeet tuottivat kokonaisia teemanumeroita. VIETSin kanssa yhteistyössä järjestettiin seminaareja. Vaikka moni toimituskunnassa työskenteli Aleksanteri-

instituutissa tai muualla Helsingin yliopistossa, lehdessä pyrittiin pitämään valtakunnallista profiilia mahdollisimman hyvin yllä.

Lehden sisältö oli varsin Venäjä-keskeistä, mikä toimituksessa noteerattiin ja pyrittiin pontevasti suuntautumaan enemmän Balkanin ja itäisen Keski-Euroopan alueelle. Toimituskunnassa oli aktiivisesti mukana näiden alueiden asiantuntijoita, kuten Järvinen, Paloposki ja Turunen, ja myöhempien toimituskuntien kokoonpanoissa esimerkiksi Emma Hakala ja Dragana Cvetanović, jonka yllättävä poismeno viime kesänä oli sekä toimitukselle henkisesti raskasta että vei ison osan Venäjän ulkopuolisen alueen asiantuntemuksesta. Ongelmana kuitenkin oli, ja on yhä, kyseisten alueiden tutkimuksen vähyys verrattuna Venäjään; asiantuntevia kirjoittajia ei ollut helppo löytää.

Kun Kangaspuro ja Ruutu ajanpuutteen vuoksi jättäytyivät vastuutehtävistä pois vuonna 2014, aloitti uutena päätoimittajana Katja Lehtisaari sekä toimitussihteerinä Saara Ratilainen. Lehtisaari kertoo kiinnostuneensa työstä, koska hänellä oli toimittajataustaa ja kokemusta akateemisesta toimitustyöstä. Vaikka editointityö ja prosessinhallinta tieteellisessä lehdessä muistuttaa osittain akateemisen maailman ulkopuolista toimitustyötä, on erojakin paljon. Julkaisusykli esimerkiksi ovat paljon pidempiä, jutut pitkiä ja niitä toimitetaan huolellisesti. Lehtisaari



OSTEUROPAFORSKNING+THE FINNISH REVIEW OF EAST EUROPEAN STUDIES 96

Kuva 3. Idäntutkimuksen 1/2017 kansi

on toimittanut myös venäläistä tiedelehteä ja kertoo, että siellä käytiin toimituskunnan kokouksissa hyvin tarkasti läpi jokaista artikkelia ja niiden sisältöjä, kun taas *Idäntutkimuksessa* kokoukset keskittyivät suuriin linjoihin. Lisäksi venäläisessä lehdessä toimituskuntaa käytettiin vertaisarvioijina, mikä ei *Idäntutkimuksessa* ole ollut tapana. Uusi toimitus, jossa tosin jatkoivat vielä monia vanhojakin tekijöitä, aloitti tilanteessa, jossa Venäjä oli juuri anastanut Krimin Ukrainalta ja provosoinut sodan Itä-Ukrainassa. Suuria välittömiä seurauksia se ei lehtityöhön tuottanut, mutta aiheutti kyllä sen, että lähivuosien teemat eivät olleet erityisen kepeitä.

Lehtisaaren päätoimittajakauden aikana lehti uudistui monin tavoin. Heti alussa jutut alettiin sijoittaa omille osastoilleen, joiksi vakiintuivat vertaisarvioitujen artikkelien lisäksi taide, kolumnit, esseet, lektiot, arviot ja ajankohtaisjutut. Taidesivuilla painotettiin nykytaidetta ja esseitä nostettiin vahvemmin esiin. Sisältöä pyrittiin yhä aktiivisemmin hakemaan muuhunkin lehden maantieteelliseen kiinnostusalueeseen kuin Venäjään liittyen. TSV:n vertaisarvioitu-tunnus saatiin käyttöön vuonna 2016. Sitä käyttävä julkaisu sitoutuu esimerkiksi kahden riippumattoman toimituksen ulkopuolisen asiantuntijan käyttämiseen artikkelien vertaisarvioinnissa sekä hyvän tieteellisen käytännön noudattamiseen. Ulkonäköä piristettiin ottamalla käyttöön Koste-teen suunnittelema uusi ulkoasu vapaan teeman numerossa 1/2017, ja samalla kuvitus niin kannessa kuin muuallakin muuttui kokonaan värilliseksi. Käyttöön otettiin myös vuosittain vaihtuva väriteema. Painotyön hinnannousua kompensoitiin vaihtamalla kannen ja sisäsivujen paperilaji toisenlaiseksi. Myös taittoa hiottiin esimerkiksi vähentämällä palstamäärää. Toimituskunta kävi Tukholmassa hakemassa oppia *Baltic Worlds*-lehden kokemuksista, ja Tallinnassa vierailtiin niin yliopistossa kuin nykytaiteen museossakin. Uudistuksia rahoitettiin pääasiassa Koneen Säätiön myöntämällä apurahalla.

Suuri uudistus oli digitaalisen lehden siirtäminen TSV:n ylläpitämälle journal.fi-alustalle, jonne lehden lukemisen lisäksi siirtyi myös artikkelien vastaanotto ja vertaisarviointiprosessi. Avointa julkaisemista tuettiin avaamalla aluksi vuotta ja sittemmin puolta vuotta vanhempi sisältö verkossa avoimesti luettavaksi. Sähköpostin määrä väheni entisestään, kun Ira Österbergin toimitussihteerikauden aikana (2019–2021) käyttöön otettiin usean toimittajan ja kirjoittajan samanaikainen tekstin editointi. Koko *Idäntutkimuksen* arkisto vuodesta 2002 julkaistiin avoimesti myös journal.fi-alustalla, jonne sen

vuoden 2019 aikana siirsi Iina Schwanck.

Tämä numero avaa siis jo *Idäntutkimuksen* 31. vuosikerran. Pienistä resursseista ja rahoituksesta huolimatta lehti on onnistunut vakiinnuttamaan paikkansa suomalaisen itäisen Euroopan alueen tutkimuskentällä. On tärkeää, että lehden edustamaa monialaista tutkimusta julkaistaan myös suomeksi. ”Ilman *Idäntutkimusta* ei olisi yhtään suomenkielistä tutkijan autenttisen äänen tuovaa julkaisua, joka olisi muunkin kuin kapean tutkijayhteisön luettavissa”, tiivistää Kangaspuro. Lehdellä on myös laajempi kansallinen sivistystehtävä tieteellisen tiedon julkistajana, ja se on hyvä paikka nuorille uraansa aloitteleville tutkijoille kehittää ajatteluaan tieteellisen kirjoittamisen kautta. VIETSin vuosittain jakaman gradupalkinnon saajille esimerkiksi tarjotaan mahdollisuus julkaista pro gradu -työhönsä perustuva artikkeli tai essee *Idäntutkimuksessa*.

Toimintaympäristö Venäjän hyökkäyssodan, yhä kasvavien kustannusten, avoimen julkaisemisen eetoksen ja julkaisutoiminnan kansainvälisyyden paineessa on entistä vaikeampi, mutta monitieteisyyden ilo ja yhdessä tekeminen jatkuvat. Kehitystyötä lehden parantamiseksi entisestään tehdään koko ajan. Kuuntelemme lukijoiden ääntä, ja taannoisessa lukijakyselyssä esiin nousseita toiveita on jo työn alla. Lehden ydin säilyy kuitenkin ennallaan, ja se ilmestyy lukijoiden enemmistön toiveen mukaisesti jatkossakin neljä kertaa vuodessa sekä digitaalisena että painettuna.

#### ***Idäntutkimuksen* teemanumerot:**

2025: Ilmasto  
2024: Vastarinta, Keski-Aasia, Arki  
2023: Ukraina, Raha, Tieto ja valta  
2022: Ylirajaisuus, Valko-Venäjä, Ääni  
2021: Pohjoinen kirjallisuus, Teknologia, Rakkaus  
2020: Ympäristö, Keho/Uho  
2019: Tapahtumat, Turvallisuus, Lapset  
2018: Yhteistyö, Data/Menneisyys  
2017: Itämeri, Viesti, Vapaus  
2016: Henkisyys, Performanssi, Arktinen  
2015: Valtio, Työ, Romanit, Konflikti  
2014: Nuoriso, Kulutus, Tila  
2013: Koulutus, Suunnittelu, Muisti

Päätän tämän historiikin Hanna Ruudun *Idäntutkimuksen* silloisen toimituksen työskentelyä kuvaavaan sitaattiin:

*Urallani Idäntutkimus on yksi niistä kokemuksista, joissa oikeasti koki ja näki, miten hyödyllistä monitieteisyys on. Sen ideapotentiaalin myötä eri tieteenalojen ihmiset nivoutuivat toisiinsa ja löysivät keskusteluyhteyden tuottaen toverillisen ja ystävällisen yhteisön. Se oli arvokas kokemus, etenkin kun tietää, miten paljon kilpailua akateeminen maailma sisältää. Lehti on paikka, jossa ihmiset tekevät pyyteettömästi työtä yhteisen tavoitteen eteen, vaikka he tulevat hyvin erilaisista taustoista eri puolilta Suomea ja eri tieteenaloilta, ovat eri ikäisiä ja eri sukupuolta, kukin omia yksilöitään. Silti se orkesteri soi. Jos välillä pasuuna töräyttelikin ehkä vähän liian kovaa tai huilu oli turhan finessi, niin lopputulos oli ainakin omasta mielestäni aina hieno.*

**Mika Perkiömäki**

1 Tarkemmin *Idäntutkimuksen* perustamisen historiasta voi lukea Anneli Virtasen kirjoittamasta *Idäntutkimuksen* 10-vuotishistoriikista ”Asiantuntijat asialla”, joka löytyy lehden numerosta 4/2004, <<https://journal.fi/idantutkimus/article/view/82835>>.

2012: Rikos, Putin II, Avantgarde  
2011: Energia, Julkisuus, Aika, Teatteri  
2010: Talous, Rock, Valta, Luonto  
2009: Mustameri, Kielet, Hyvinvointi, Kylmä sota  
2008: Elokuva, Perestroika, Päihteet, Urheilu  
2007: Vallankumous, Runous, Ideologia, Eri-laisuus  
2006: Uskonto, Putin, Musiikki, Sukupuoli  
2005: Sota, Neuvostoliitto, Ukraina, Maisema  
2004: Kaupunki, Pääoma, Marginaalit, Media  
2003: Baltia, Karjala, Emigrantit, Muuttuvat rajat  
2002: Epävirallinen Venäjällä, Islam Venäjällä, Toinen Eurooppa, Pietari – Venäjän Toinen

### ***Idäntutkimuksen toimituskunnassa toimineet:***

Aalto, Outi: 1995–1996 (toimitussihteeri 1995–1996)  
Aalto-Suortti, Teija: 1995–2000  
Asikainen, Anastasia: 2024–  
Chulos, Chris: 1995–2000 (päätoimittaja 1998–1999)  
Cvetanović, Dragana: 2019–2023  
Fryer, Paul: 2000–2001  
Hakala, Emma: 2016–  
Hietaniemi, Tapani: 1995  
Huttunen, Tomi: 2002–2014  
Ijäs-Idrobo, Miia: 2014–2018  
Järvinen, Jouni: 2004–2016  
Kangaspuro, Markku: 2002–2014 (päätoimittaja 2002–2014)  
Kauppinen, Kaisa: 2000 (päätoimittaja 2000)  
Kaustia, Terttu: 2000  
Kosonen, Riitta: 2002–2003  
Kulmala, Meri: 2014–2023  
Lehtisaari, Katja: 2014–2021 (päätoimittaja 2014–2021)  
Liljeström, Marianne: 2002  
Luukkanen, Arto: 1995–1997  
Mitikka, Eemil: 2024–  
Mäkinen, Sirke: 2008–

Paloposki, Päivi: 2002–2014 (toimitussihteeri 2002–2004)  
Parkkinen, Jari: 2021– (toimitussihteeri 2021–)  
Perkiömäki, Mika: 2022– (päätoimittaja 2022–)  
Pietiläinen, Jukka: 2008–  
Piirainen, Timo: 1994–1997 (päätoimittaja 1994–1997)  
Puuronen, Vesa: 1997–2000  
Pylsy, Mika: 2019–  
Ratilainen, Saara: 2014– (toimitussihteeri 2014–2019)  
Rotkirch, Anna: 1994 (toimitussihteeri 1994)  
Ruutu, Hanna: 1998, 2003–2016 (toimitussihteeri 2007–2014)  
Salmenniemi, Suvi: 2003–2014  
Sinisalo-Katajisto, Petra: 2001–2002, 2004–2007 (toimitussihteeri 2002)  
Stranius, Pentti: 2002–2009  
Toivola, Riku: 2016–  
Turunen, Jaakko: 2005–  
Virtanen, Anneli: 1995, 2000–2001 (toimitussihteeri 1995, va. päätoimittaja 2000–2001)  
Ylikangas, Mikko: 2004–2019 (toimitussihteeri 2004–2007)  
Österberg, Ira: 2019–2021 (toimitussihteeri 2019–2021)

---

## **Muutoksia *Idäntutkimuksen* toimituskunnassa**

*Idäntutkimuksen* toimituskunnassa on tapahtunut muutamia muutoksia. Viime vuonna vahvuudesta poistui ensin kesälomallaan äkillisesti menehtynyt Dragana Cvetanović, jonka muistokirjoituksen julkaisemme tässä numerossa. Vuoden 2023 lopussa pois jäi myös muihin haasteisiin keskittyvä Meri Kulmala. Dragana ehti olla mukana toimitustyössä reilut neljä ja Meri peräti yli yhdeksän vuotta. Molempien panos lehden hyväksi oli merkittävä. Vuoden 2024 alusta toimituskuntaa vahvistamaan on liittynyt Eemil Mitikka, ja kevään 2024 aikana toimituskunnassa aloittaa Anastasia Asikainen.

Eemil Mitikka on väitöskirjatutkija Helsingin yliopiston Aleksanteri-instituutissa. Hänen väitöstutkimuksensa käsittelee autoritaaristen arvojen yhteyttä poliittiseen osallistumiseen Venäjällä ja entisen Neuvostoliiton alueella, pääfokuksena Venäjä. Tämän lisäksi Mitikka on tutkinut Venäjän hyökkäyssodan kannatusta Venäjällä ja Suomen venäläisväestön keskuudessa. Mitikalla on maisterintutkinto yhteiskuntapolitiikasta sivuaineinaan Venäjän ja Itä-Euroopan tutkimus ja taloustiede, minkä lisäksi hän on opis-

kellut venäjän kieltä Pietarin valtionyliopistossa sekä Helsingin yliopistossa. Maisteriopintojensa aikana Mitikka työskenteli harjoittelijana Suomi–Venäjä-Seurassa sekä Aleksanteri-instituutin VIExpert-koulutusohjelmassa. Hän toimi myös Katri Pynnöniemen tutkimusavustajana sekä tohtoriopintojensa alussa Tuomas Forsbergin tutkimusavustajana. Mitikka on yksi vuonna 2019 julkaistun Suomen puolustusministeriön ”Voiman Venäjä”-raportin kirjoittajista, minkä lisäksi hän teki puolustusministeriön, sisäministeriön ja ulkoministeriön toimeksiannosta vuonna 2020 julkaistun selvityksen ”Venäjä ja turvallisuus – Tutkimus- ja asiantuntijatarjonta Suomessa”. Tohtoriopintojensa ohella Mitikka on opettanut kvantitatiivista data-analyysiä Helsingin yliopistossa.

Anastasia Asikainen on väitöskirjatutkija Helsingin yliopiston sosiologian oppiaineessa. Hänen tänä vuonna valmistuva väitöskirjansa käsittelee Suomessa asuvia venäjänkielisiä, jotka ovat muuttaneet Suomeen vanhemmalla iällä. Hänen tutkimuksensa linkittyy teematisesti erityisesti maahanmuuttoon, kielivä-